

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lipca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	sekr. sąd. Barbara Suwara

po rozpoznaniu w dniu 10 lipca 2017 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa **D. M.**

przeciwko **Towarzystwo (...) z siedzibą w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Towarzystwo (...) z siedzibą w W. na rzecz powódki D. M. kwotę 9 983,91 złotych (dziewięć tysięcy dziewięćset osiemdziesiąt trzy złote dziewięćdziesiąt jeden groszy) wraz z odsetkami:

- ustawowymi liczonymi za okres od dnia 10 sierpnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,
- ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie oddala powództwo;

III. zasądza od pozwanego Towarzystwo (...) z siedzibą w W. na rzecz powódki D. M. kwotę 2 120,35 złotych (dwa tysiące sto dwadzieścia złotych trzydzieści pięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VI GC 164/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 01 grudnia 2015 roku powódka D. M. domagała się zasądzenia od pozwanego Towarzystwo (...) z siedzibą w W. kwoty 11 951,91 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 10 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że w wyniku kolizji drogowej, która miała miejsce w dniu 07 czerwca 2013 roku uszkodzeniu uległ pojazd marki V. model C. o numerze rejestracyjnym (...) należący do G. P. i P. P.. Szkada została zakwalifikowana jako szkoda całkowita, zaś pełne odszkodowanie wypłacono w dniu 11 lutego 2014 roku. Poszkodowany P. P., który zazwyczaj korzystał z uszkodzonego pojazdu, wynajął u powódki w dniu 08 czerwca 2013 roku pojazd zastępczy i użytkował go przez okres 123 dni, do dnia 09 października 2013 roku, kiedy to zbył pozostałości pojazdu uszkodzonego.

W dniu 07 lipca 2014 roku powódka D. M. wystawiła poszkodowanemu fakturę VAT numer (...) na kwotę 15 129 złotych brutto z tytułu używania samochodu zastępczego przez okres 123 dni według stawki w kwocie 123 złotych brutto. W dniu 08 czerwca 2013 roku poszkodowani zawarli z powódką umowę cesji wierzytelności, mocą której powódka nabyła od nich wierzytelność wobec pozwanego obejmującą prawo do żądania zwrotu kosztów z tytułu najmu pojazdu zastępczego w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 07 czerwca 2013 roku. Pozwany decyzją z dnia 11 lipca 2014 roku uznał roszczenie pozwanego co do zasady i wypłacił odszkodowanie w kwocie 3 177,09 złotych (uznając za zasadne 21 dni ze 123 dni najmu oraz stawkę w kwocie 151,29 złotych brutto).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 09 grudnia 2015 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNc 5776/15 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany Towarzystwo (...) z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa wskazując, iż nie kwestionuje okoliczności zdarzenia ubezpieczeniowego i własnej odpowiedzialności, podniósł jednakże, że poszkodowany może domagać się tylko kosztów niezbędnych i ekonomicznie uzasadnionych. Pozwany zakwestionował wysokość dochodzonego roszczenia co do ilości dni najmu pojazdu wskazując, że zasadny jest okres 21 dni, tj. okres od dnia zgłoszenia szkody do dnia zawiadomienia o szkodzie całkowitej – 16 dni oraz okres potrzebny na zagospodarowanie pozostałości – 5 dni.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 07 czerwca 2013 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki V. model C. o numerze rejestracyjnym (...) należący do G. P. i P. P..

Odpowiedzialność za tę szkodę ponosił kierujący pojazdem ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w Towarzystwo (...) z siedzibą w W..

niesporne

Pojazd marki V. model C. o numerze rejestracyjnym (...), który uległ uszkodzeniu był wykorzystywany przede wszystkim przez P. P. do dojazdów do pracy. P. P. nie posiadał żadnego innego samochodu, którym mógłby zastąpić pojazd uszkodzony.

zeznania świadka P. P. – protokół skrócony rozprawy z dnia 22 lutego 2017 roku – k. 102-103 (zapis cyfrowy 00:01:22-00:11:10) oraz protokół skrócony rozprawy z dnia 10 lipca 2017 roku – k. 102-103 (zapis cyfrowy 00:00:54-00:06:10), zeznania świadka G. P. – protokół skrócony rozprawy z dnia 20 stycznia 2017 roku – k. 90-91 akt (zapis cyfrowy 00:02:38-00:07:50)

W dniu 10 czerwca 2013 roku zgłoszono zaistniałą szkodę w pojeździe marki V. model C. o numerze rejestracyjnym (...).

W dniu 10 czerwca 2013 roku Towarzystwo (...) z siedzibą w W. zobowiązał poszkodowanego P. P. do dostarczenia kserokopii dokumentów w postaci: prawa jazdy kierującego pojazdem, dowodu rejestracyjnego pojazdu, karty pojazdu (w przypadku jej wydania), polisy OC posiadacza pojazdu, oświadczenia sprawcy szkody w oryginale, dowodu osobistego, zgody właściciela i współwłaściciela pojazdu na użytkowanie.

W dniu 12 czerwca 2013 roku przeprowadzono oględziny uszkodzonego pojazdu marki V. model C. o numerze rejestracyjnym (...). W protokole oceny technicznej wskazano, że naprawa pojazdu jest ekonomicznie nieuzasadniona.

W dniu 25 czerwca 2013 roku o powyższym poinformowany został warsztat naprawczy prowadzony przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P..

ocena techniczna pojazdu – k. 11-12 akt szkody, wydruk wiadomości e-mail – k. 13 akt szkody, pismo – k. 8 akt szkody

W dniu 26 czerwca 2013 roku warsztat naprawczy prowadzony przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. uzyskał dokumenty związane z wyliczeniem szkody całkowitej, z których wynikało, że naprawa pojazdu jest ekonomicznie nieuzasadniona, zaś odszkodowanie w kwocie 3 600 złotych zostanie wypłacone po ustaleniu odpowiedzialności za przedmiotową szkodę przez ubezpieczyciela.

ocena techniczna pojazdu – k. 20 akt szkody, analiza kosztów naprawy – k. 21 akt szkody, wyliczenie szkody – k. 23-23v akt szkody, wydruk wiadomości e-mail – k. 24 akt szkody

Decyzją z dnia 08 lipca 2013 roku Towarzystwo (...) z siedzibą w W. odmówiło wypłaty odszkodowania, gdyż poszkodowany nie złożył wypełnionego druku zgłoszenia szkody.

decyzja – k. 25 akt szkody

P. P. w dniu 12 lipca 2013 roku złożył m. in. wypełniony druk zgłoszenia szkody.

W związku z brakiem decyzji kilkakrotnie zwracano się do Towarzystwo (...) z siedzibą w W. z zapytaniem o stan postępowania likwidacyjnego.

W dniu 30 sierpnia 2013 roku P. P. przesłał do Towarzystwo (...) z siedzibą w W. ponownie zgłoszenie szkody w pojeździe, pełnomocnictwo dla D. M. oraz cechę wiarygodności z tytułu najmu pojazdu zastępczego na jej rzecz.

zgłoszenie szkody w pojeździe – k. 36-37 akt szkody, wydruk wiadomości e-mail – k. 38 akt szkody, wydruk wiadomości e-mail wraz z załącznikami – k. 39-44 akt szkody

Decyzją z dnia 30 sierpnia 2013 roku Towarzystwo (...) z siedzibą w W. ustalił wysokość odszkodowania wyliczonego metodą szkody całkowitej na kwotę 3 600 złotych.

Odszkodowanie wypłacono w dniu 03 września 2013 roku na numer konta bankowego należący do D. M..

Towarzystwo (...) z siedzibą w W. poinformował P. P., że nie było ofert nabycia pozostałości pojazdu.

D. M. w dniu 06 września 2013 roku zwróciła odszkodowanie z tytułu szkody całkowitej jako wypłacone jej omyłkowo.

decyzja z dnia 30 sierpnia 2013 roku – k. 45 akt szkody, potwierdzenie przelewu – k. 50 akt szkody, notatka służbowa – k. 51 akt szkody, wydruk wiadomości e-mail – k. 53-56 akt szkody

Decyzją z dnia 23 września 2013 roku Towarzystwo (...) z siedzibą w W. ustalił wysokość odszkodowania wyliczonego metodą szkody całkowitej na kwotę 3 600 złotych.

W dniu 25 września 2013 roku wypłacono P. P. odszkodowanie w powyższej kwocie.

decyzja z dnia 23 września 2013 roku – k. 54 akt szkody, potwierdzenie przelewu – k. 55 akt szkody

W związku z tym, że nie udało się sprzedać pozostałości uszkodzonego pojazdu marki V. model C. o numerze rejestracyjnym (...), P. P. i G. P. przekazali pozostałości tego pojazdu do demontażu i w dniu 09 października 2013 roku Starosta (...) wydał decyzję o wyrejestrowaniu przedmiotowego pojazdu.

W związku z powyższym P. P. wystąpił w dniu 14 października 2013 roku o stosowną dopłatę do odszkodowania.

Decyzją z dnia 11 lutego roku Towarzystwo (...) z siedzibą w W. ustalił wysokość pozostałego odszkodowania wyliczonego na kwotę 1 800 złotych. odszkodowanie to zostało wypłacone w dniu 14 lutego 2014 roku.

zaświadczenie o demontażu – k. 60 akt szkody, decyzja – k. 61 akt szkody, pismo – k. 62 akt szkody oraz k. 14 akt, decyzja – k. 65 akt szkody

W dniu 08 czerwca 2013 roku G. P. i P. P. zawarli z D. M. umowę najmu pojazdu zastępczego według stawki w kwocie 100 złotych netto za dobę.

umowa najmu samochodu – k. 70 akt szkody

W dniu 08 czerwca 2013 roku G. P. i P. P. zawarli z D. M. umowę cesji wierzytelności z polisy OC sprawcy tytułem pokrycia kosztów najmu pojazdu zastępczego w związku z uszkodzeniem pojazdu marki V. model C. o numerze rejestracyjnym (...).

cesja wraz z pełnomocnictwem – k. 68 akt szkody oraz k. 16 akt

W dniu 07 lipca 2014 roku z tytułu najmu pojazdu zastępczego D. M. wystawiła na rzecz P. P. fakturę VAT numer (...) na kwotę 15 129 złotych brutto, uwzględniając okres najmu pojazdu zastępczego w liczbie 123 dni według stawki w wysokości 100 złotych netto za dobę.

faktura VAT – k. 71 akt szkody oraz k. 15 akt

Decyzją z dnia 11 lipca 2014 roku Towarzystwo (...) z siedzibą w W. przyznał odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu zastępczego w kwocie 3 177,09 złotych uznając za zasadny okres najmu wynoszący 21 dni według stawki w kwocie 123 złotych netto.

decyzja z dnia 11 lipca 2014 roku – k. 73 akt szkody oraz k. 19 akt

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie, który w dużej mierze pozostawał bezsporny pomiędzy stronami, Sąd ustalił na podstawie oświadczeń stron w zakresie, w jakim nie były one kwestionowane przez stronę przeciwną.

Sąd uwzględnił także dowody z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, których prawdziwość nie była przez nie kwestionowana i które nie budziły wątpliwości Sądu co do swej wiarygodności, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary. Pozostałe dokumenty nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie wносиły nowych i istotnych okoliczności.

Sąd oparł się również – uznając je za wiarygodne i spójne – na zeznaniach świadka G. P., w szczególności w zakresie, w jakim świadek ten wskazała, że P. P. nie dysponował innym pojazdem, którym mógłby zastąpić pojazd uszkodzony, a także, że wykorzystywał ten pojazd w celu dojazdów do pracy. W tym zakresie jej zeznania są spójne z zeznaniami świadka P. P., który potwierdził te okoliczności. Zeznania złożone przez świadka P. P. Sąd uznał za wiarygodne i oparł się na nich w powyższym zakresie, a także odnośnie otrzymania przez świadka decyzji ubezpieczyciela dopiero po około pół roku od zdarzenia oraz faktu nabycia przez niego innego pojazdu dopiero w długi czas po otrzymaniu odszkodowania. W pozostałym zakresie Sąd zważył, że świadek zeznawał lakonicznie i nie pamiętał wielu szczegółów.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 10 lipca 2017 roku Sąd oddalił wnioski stron o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego, albowiem ustalenie okoliczności spornych – uzasadnionego okresu najmu pojazdu zastępczego, w przypadku ustalenia wysokości odszkodowania metodą szkody całkowitej nie wymaga, w ocenie Sądu, wiadomości specjalnych (a nadto jeżeli chodzi o wniosek pozwanego – to pozwany mimo wezwania nie uścił zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego za ewentualne sporządzenie opinii w niniejszej sprawie).

W niniejszej sprawie powódka D. M. domagała się zasądzenia od pozwanego Towarzystwo (...) z siedzibą w W. kwoty 11 951,91 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 10 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty, tytułem zwrotu pozostałej części kosztów najmu pojazdu zastępczego.

Pozwany wnosił natomiast o oddalenie powództwa kwestionując żądanie pozwu w zakresie uzasadnionego okresu najmu pojazdu zastępczego.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Zgodnie z treścią art. 822 § 1 i § 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Przedmiotem ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest odpowiedzialność ubezpieczającego za szkody wyrządzone osobom trzecim. Jest to więc ubezpieczenie jego odpowiedzialności za wyrządzenie szkody opartej na zasadzie winy lub na zasadzie ryzyka. Ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej sięga tak daleko, jak odpowiedzialność cywilna ubezpieczającego, a wysokość świadczeń ubezpieczyciela z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest determinowana wysokością zobowiązań odszkodowawczych ubezpieczającego. W związku z tym odpowiedzialność odszkodowawcza ubezpieczyciela jest taka, do jakiej zobowiązany byłby sprawca szkody, gdyby to od niego powód domagał się naprawienia szkody.

Zgodnie zaś z dyspozycją art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z których szkoda wynikła. W myśl § 2 niniejszego przepisu, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby szkody nie wyrządzono.

Przepis art. 361 § 2 kodeksu cywilnego statuuje zatem zasadę pełnego odszkodowania. Podstawową funkcją odszkodowania jest bowiem kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody. Jednocześnie naprawieniu podlega jedynie taka szkoda, która pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem wyrządzającym szkodę. Oceny, czy poniesienie określonych kosztów mieści się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego, należy dokonywać na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanego i konkretnych okoliczności sprawy. Wskazać przy tym należy, że korzystanie z rzeczy nie stanowi samoistnej wartości majątkowej i w każdym przypadku należy badać, czy pozbawienie możliwości korzystania z rzeczy wywołało uszczerbek majątkowy poszkodowanych. W ocenie Sądu obecnie posiadanie samochodu nie jest dobrem luksusowym, z pojazdów korzysta się w wielu, choćby nawet najprostszych, czynnościach życia codziennego, stąd też brak pojazdu spowodowany kolizją powoduje dezorganizację życia lub pracy. Najem pojazdu zastępczego ma więc zapewnić poszkodowanemu normalne funkcjonowanie i wykonywanie czynności życia codziennego i nie można uzależniać go od możliwości korzystania przez poszkodowanego z komunikacji publicznej, tym bardziej, że pojazdy są nabywane nie tylko do realizacji codziennych czynności, ale również do potencjalnej możliwości skorzystania z nich wtedy, gdy zajdzie ku temu potrzeba.

W niniejszej sprawie poza sporem pozostawało, że skutek kolizji, jaka miała miejsce w dniu 07 czerwca 2013 roku doszło do tzw. szkody całkowitej, a zatem nieopłacalności naprawy uszkodzonego pojazdu marki V. model C. o numerze rejestracyjnym (...) w stosunku do jego wartości. Bezsporna była także zasada odpowiedzialności pozwanego jako następstwo zdarzenia z dnia 07 czerwca 2013 roku, jak i wysokość dobowej stawki najmu pojazdu zastępczego. Pozwany zakwestionował natomiast czasokres najmu pojazdu zastępczego weryfikując go ze 123 dni do 21 dni.

W orzecnictwie poświęconemu zasadności ponoszenia kosztów przez ubezpieczyciela za wynajem samochodu zastępczego w przypadku szkody całkowitej, a więc w sytuacji, gdy odszkodowanie ustalone zostało w wysokości odpowiadającej różnicy pomiędzy wartością pojazdu mechanicznego sprzed zdarzenia powodującego szkodę a wartością pojazdu w stanie uszkodzonym, którego naprawa okazała się niemożliwa lub nieopłacalna, ukształtował się pogląd, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem

pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego w okresie niezbędnym do nabycia innego pojazdu mechanicznego. Jednakże, zdaniem Sądu rozpoznającego niniejszą sprawę, okres uzasadnionego najmu pojazdu zastępczego w warunkach szkody całkowitej może skończyć się w dniu wypłaty odszkodowania albo też wcześniej lub później niż dzień wypłaty odszkodowania, przy czym uzależnione jest to od momentu, w którym poszkodowany mógł odtworzyć możliwość korzystania z rzeczy uszkodzonej poprzez zakup innego pojazdu mechanicznego. Ustalając ten moment, należy uwzględnić mierniki staranności poszkodowanego, jego obiektywne możliwości finansowe i osobiste, a także mierniki staranności ubezpieczyciela przy wykonaniu zobowiązania lub sposób jego współdziałania z poszkodowanym (terminowość wypłaty odszkodowania, właściwe określenie wysokości odszkodowania, czy udzielenie pomocy w zbyciu pozostałości powypadkowych).

Po dokonaniu wszechstronnej analizy całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd doszedł do przekonania, że stanowisko pozwanego Towarzystwo (...) z siedzibą w W., który wskazywał, że uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego w niniejszej sprawie winien wynosić 21 dni, jest niezasadne.

Sąd zważył, iż umowa najmu pojazdu zastępczego została zawarta w dniu 08 czerwca 2013 roku, a zatem jeszcze przed zgłoszeniem szkody, co nastąpiło w dniu 10 czerwca 2013 roku, zakończeniu zaś uległa w dniu 09 października 2013 roku. Nadto, bezspornie poszkodowany P. P. uzyskał od pozwanego ubezpieczyciela odszkodowanie za zniszczenie jego pojazdu obliczone na zasadzie szkody całkowitej w dniu 25 września 2013 roku.

Rozpoznając niniejszą sprawę Sąd podziela pogląd, że dopiero doręczenie poszkodowanemu decyzji o zakwalifikowaniu szkody jako całkowitej zobowiązuje go do podjęcia odpowiednich kroków mających na celu zagospodarowanie wraku pojazdu i ewentualne zakupienie innego samochodu. W okolicznościach niniejszej sprawy decyzja taka, jednakże z błędnym określeniem podmiotu uprawnionego do uzyskania kwoty odszkodowania, co zdaniem Sądu nie ma znaczenia dla przedmiotowego obowiązku, została wydana w dniu 30 sierpnia 2013 roku.

W ocenie Sądu jednakże w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie można przyjąć, iż już przed datą wypłaty odszkodowania poszkodowany winien był liczyć się z obowiązkiem zwrotu pojazdu zastępczego. Poszkodowany zeznał bowiem, że samochód był mu potrzebny, bo dojeżdżał nim do pracy do innej miejscowości, że chciał naprawić uszkodzony pojazd, ale kwota odszkodowania wskazywana przez ubezpieczyciela nie była do tego wystarczająca. Nadto, to pozwany, wbrew obciążającemu go ciężarowi dowodu, nie podjął także inicjatywy dowodowej w wykazaniu, że poszkodowany P. P. jeszcze przed datą otrzymania odszkodowania od pozwanego, a zatem przed dniem 25 września 2013 roku, posiadał środki pieniężne na zakup innego samochodu o parametrach zbliżonych do pojazdu uszkodzonego, w związku z czym środki z odszkodowania nie były mu konieczne do zakupu innego pojazdu.

Sąd miał także na uwadze, że w przedmiotowej sprawie po otrzymaniu odszkodowania poszkodowany P. P. nie wykazał się żadną aktywnością w poszukiwaniu nabywcy wraku, poprzestając wyłącznie na działaniach podejmowanych przez ubezpieczyciela, zeznał bowiem, że nie podejmował on żadnych czynności mających na celu zbycie wraku, bo „nie wiadomo było, co z tym wrakiem będzie. Ja nie starałem się sprzedać wraku, bo nie wiedziałem, czy mogę to zrobić, skoro sprawa była w toku” (k. 122 akt).

W tej sytuacji w ocenie Sądu zasadnym okresem najmu związanym ze szkodą całkowitą stwierdzoną w pojeździe marki V. model C. o numerze rejestracyjnym (...) był okres liczony od dnia zgłoszenia szkody, tj. od dnia 10 czerwca 2013 roku do dnia wypłaty odszkodowania, tj. do dnia 25 września 2013 roku, a zatem łącznie 107 dni, zaś ze względu na powyższe rozważania odnośnie braku jakiegokolwiek aktywności pozwanego w celu sprzedaży wraku po otrzymaniu odszkodowania – Sąd nie znalazł podstaw do uznania za uzasadniony okresu najmu pojazdu zastępczego czasu od dnia następnego po dniu wypłaty odszkodowania do dnia 09 października 2013 roku.

Na marginesie wskazać należy również, że w niniejszej sprawie, bezsprzecznie, jak wynikało z materiału dowodowego, decyzją z dnia 08 lipca 2013 roku pozwany Towarzystwo (...) z siedzibą w W. odmówił wypłaty odszkodowania, gdyż poszkodowany P. P. nie złożył wypełnionego druku zgłoszenia szkody. Dokument ten przedłożony został dopiero w dniu 12 lipca 2013 roku, a następnie – kompletny, uzupełniony o stronę numer 2 – w dniu 30 sierpnia 2013 roku. Sąd miał jednakże na uwadze, dokonując oceny miernika staranności poszkodowanego, że pozwany nie wykazał, że brak

tego dokumentu, a zwłaszcza strony numer 2, uniemożliwił pozwanemu dokonanie wypłaty odszkodowania, jako, że dane tam zawarte, zawarte były także w telefonicznym zgłoszeniu szkody i znane już pozwanemu.

Nadto, Sąd miał na uwadze treść art. 17 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 roku, poz. 2060 ze zmianami), z którego wynika możliwość zastosowania sankcji polegającej na ograniczeniu wypłaconego odszkodowania, przy czym sankcja ta uzależniona jest od udowodnienia przez zakład ubezpieczeń, że poszkodowany nie przekazał informacji, która była w jego posiadaniu z winy umyślnej lub na skutek rażącego niedbalstwa i miało to wpływ na ustalenie istnienia lub zakresu odpowiedzialności cywilnej lub zwiększenie rozmiarów szkody. Oceniając tę okoliczność Sąd uznał, że pozwany nawet nie podjął inicjatywy w wykazaniu, że niedostarczenie dokumentu będącego w posiadaniu poszkodowanego wynikało z winy umyślnej lub rażącego niedbalstwa.

Uwzględniając powyższe rozważania i mając na uwadze, że pozwany nie kwestionował wysokości samej stawki najmu pojazdu zastępczego określonej w kwocie 100 złotych netto za dobę, w ocenie Sądu żądanie powódki D. M. pozostawało uzasadnione w zakresie kwoty 13 161 złotych stanowiącej iloczyn okresu najmu pojazdu wynajmowanego od powódki, a uznanego przez Sąd za zasadny, tj. 107 dni i stawki w kwocie 123 złotych brutto. W związku zaś z niesporną okolicznością wypłaty przez pozwanego kwoty 3 177,09 złotych, do wypłaty na rzecz powódki pozostała jeszcze kwota 9 983,91 złotych, wobec czego Sąd na podstawie art. 822 k.c. w zw. z art. 361 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c. zasądził od pozwanego Towarzystwo (...) z siedzibą w W. na rzecz powódki D. M. powyższą kwotę wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 10 sierpnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty.

Uznając zaś dalej idące żądanie pozwu za niezasadne, Sąd oddalił je w punkcie II wyroku na podstawie wymienionych wyżej regulacji stosowanych a contrario

Sąd orzekł o kosztach procesu jak w punkcie III wyroku zgodnie z zasadą stosunkowego ich rozdzielenia określoną w art. 100 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c. W niniejszej sprawie powódka wygrała sprawę w 83,53%, a pozwany w 16,47%. Koszty poniesione przez powódkę wyniosły 3 015 złotych (opłata sądowa od pozwu – 598 złotych, koszty zastępstwa procesowego – 2 400 złotych i opłata skarbową od pełnomocnictwa - 17 złotych). Koszty poniesione przez pozwanego wyniosły 2 417 złotych (koszty zastępstwa procesowego – 2 400 złotych i opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 złotych). Powódce zatem należy się zwrot kosztów procesu w kwocie 2 518,43 złotych (83,53% z kwoty 3 015 złotych), zaś pozwanemu w kwocie 398,08 złotych (16,47% z kwoty 2 417 złotych). Po skompensowaniu obu tych kwot, pozwany winien zwrócić powódce kwotę 2 120,35 złotych, którą Sąd zasądził na jej rzecz w punkcie trzecim wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 21 sierpnia 2017 roku